

[Freddy Madsen.]

on, er faktisk, at man i stedet for at bygge på de stærke kræfter, der findes i dansk arbejderbevægelse, affinder sig med, at det er det borgerlige flertal i folketinget, der skal afgøre den side af sagen. Det er på den måde, man svigter de interesser, som man faktisk har givet løfte om, at man ville varetage.

Så vil jeg blot slutte med at sige til hr. Brusvang, som siger, at de lavtlønnede arbejdere i Danmark sover bedre om natten end erhvervslivets ledere. Deri er jeg ganske enig med hr. Brusvang. Man sover nemlig godt efter hårdt fysisk arbejde og på en overordentlig god samvittighed, men for os er det afgørende ikke, hvor godt man sover om natten, men hvor godt man lever om dagen.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Da der er stillet enkelte spørgsmål og knyttet forskellige kommentarer til lovforslaget om de kollektive overenskomster, tror jeg, det er rigtigt, at jeg indledningsvis gør opmærksom på, at ca. halvdelen af dette lovforslag vedrører finansministeren og de offentligt ansatte, og jeg skal derfor ikke knytte kommentarer til de spørgsmål, der er rejst omkring denne del af lovforslaget.

Jeg skal i øvrigt af mange grunde, også for at vi kan komme i gang med arbejdet så hurtigt som muligt, begrænse mig til nogle af de synspunkter, som har været fremført.

Må jeg først sige til hr. Christophersen, som sagde noget i retning af, at regeringens forslag har til hovedformål at forhindre en storkonflikt, men at det løser ikke landets problemer, at sådan kan man jo godt stille det op. Jeg mener, at det, der er afgørende i den situation, vi står i, er at få løst det allervigtigste problem: at undgå en truende, en ødelæggende storkonflikt, at skabe ny tryk-
hed, ny sikkerhed både for lønmodtagerne, for erhvervslivet og for hele det danske samfund, og det er vel den opgave, vi først og fremmest er samlet om at løse ved det møde, vi har her i tinget i dag.

Jeg synes heller ikke, man kan stille tingene op på den måde, som hr. Christophersen gjorde det. Han sagde, at lovforslagene forhindrer ikke omkostningsstigninger i 1975. Det er meget begrænsede omkostningsstigninger, der bliver en følge af det forslag, som er fremsat, og som begge hovedorganisationer har sagt nej til.

Hr. Christophersen nævnte, at dyrtidsreguleringen blev opretholdt. Det var han utilfreds med, og vi kender venstres holdning til den automatiske dyrtidsregulering. Jeg vil gerne herom sige, at det er for mig at se et af de væsentligste områder, hvor det lykkedes for LO, for fagbevægelsen, at bevare en orden, som i mange henseender har haft uendelig stor betydning igennem de 35 år, vi har haft den. Den har betydet arbejdsro, stabilitet, muligheder for at disponere i virksomhederne, og den har skabt mulighed for de 2-årige overenskomster. Med de ændringer, der er foreslået nu, bliver den i højere grad solidarisk for hele arbejdsmarkedet, og den vil, hvad jeg også tillægger meget stor betydning, i særlig grad på grund af denne solidaritet gavne de lavtlønnede.

Jeg mener også, det er forkert at stille det op på den måde, som hr. Christophersen gør, når han siger, at vi må regne med lønstigninger på 15-16 pct. i 1975. Om de tal holder eller ikke holder er i og for sig ikke afgørende i denne sammenhæng — jeg tror ikke, de holder — men man kan bare ikke gøre det op på den måde, at fordi vi har haft omkostningsstigninger — og jeg erkender, at de har været temmelig store i de sidste par år — så fører man det bare over og kæder det sammen med den situation, vi nu står i. Vi står ved indgangen til en ny overenskomstperiode. Det, der er sket indtil nu, har intet med dette at gøre. Derimod vil forholdet være det, som alle ved, at med den mæglingsskitse, der ligger, er der i al fald kun tale om meget begrænsede indkomststigninger.

Det er altså efter min opfattelse en forkert fremstilling at give af tingene, og jeg